

3.4. Sager med flere gerningsmænd

Blandt de 24 afsluttede sager findes 5 sager, hvor der har været flere gerningsmænd til voldtægten. I en sag (dom 18 i bilag 2) frifandt landsretten for voldtægt og henførte forholdene under straffelovens § 218. Denne dom er derfor ikke egnet til at belyse strafniveauet for voldtægt efter §§ 216 - 217.

En af de 4 andre sager omfattede *fire gerningsmænd*, hvoraf de tre dog var under den kriminelle lavalder og derfor ikke tiltalt (dom 6 i bilag 2). Den 15-årige tiltalte blev idømt fængsel i 1 år, heraf ½ år betinget. Dommen omfattede også et røveri. Dommen er omtalt ovenfor i afsnit 3.3 under forsøg på overfaldsvoldtægt.

En anden sag omfattede *tre gerningsmænd* (dom 8). To gerningsmænd blev idømt en fællesstraf på fængsel i 1 år og 9 måneder, og den tredje gerningsmænd fik fængsel i 1 år og 3 måneder. Byretten havde udmålt højere straffe. Denne dom er omtalt i afsnit 3.3. ovenfor under fuldbyrdede overfaldsvoldtægter.

De sidste to sager omfattede *to gerningsmænd*. I dom 10 fik begge tiltalte i en upåanket byretsdøm fængsel i 3 år. Der var begået røveri i forbindelse med voldtægten, og dommen omfattede flere andre røveriforhold. I dom 15 blev straffen i landsretten for den ene gerningsmand, der var 17 år, nedsat til fængsel i 8 måneder, mens straffen for den anden gerningsmand, der var 18 år, blev fastsat til fængsel i 1 år og 4 måneder. I denne straf indgik en tidligere betinget straf på fængsel i 4 måneder. Dom 10 er nævnt i afsnit 3.3. ovenfor under fuldbyrdet overfaldsvoldtægt, og dom 15 er nævnt under fuldbyrdet kontaktsvoldtægt.

4. Vurdering og konklusion

Som det fremgår under afsnit 3 ovenfor, indgår der kun 24 sager i denne redegørelse. Der er således tale om et forholdsvis spinkelt materiale.

I langt de fleste sager indgår det ved straffastsættelsen, at gerningsmanden tidligere er straffet for ligeartet kriminalitet, og der er i mange sager udmålt fællesstraffe med hensyn til enten reststraffe efter prøveløsladelse eller tidligere betingede domme. Herudover er gerningsmandens alder og øvrige personlige forhold i flere sager indgået ved domstolens fastsættelse af straffen.

En del af sagerne omfatter udover voldtægt også andre strafbare forhold, som har haft betydning for straffastsættelsen. Herudover er de begåede voldtægter af meget forskellig karakter og grovhed.

Derfor bidrager de nu foreliggende afsluttede sager ikke væsentligt til yderligere at belyse de antagelser om strafniveauet, som fremgår af min redegørelse fra januar 2001. På den anden side giver de beskrevne domme mig ikke anledning til at ændre mine tidligere formodninger om straffene i voldtægtssager.

Af de 24 afsluttede sager er 19 afgjort af landsretterne (18 ankesager og en nævningesag). Jeg har ikke fundet grundlag for at søge Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at indbringe nogle af landsrettens ankedomme for Højesteret, selv om der efter min opfattelse med udgangspunkt i min beskrivelse af det nugældende strafniveau i enkelte af disse sager kunne argumenteres for en højere straf. Baggrunden herfor er, at der i disse enkelte sager i alle tilfælde har foreligget særlige forhold, der har medført, at Højesteret næppe ville få mulighed for at udtale sig mere generelt om strafniveauet for voldtægt. Endvidere er det min opfattelse, at anklagemyndigheden i disse sager – med udgangspunkt i min beskrivelse og vurdering af det gældende strafniveau for voldtægt og de straffe, som udmåles på beslægtede områder – ikke ville have grundlag for at påstå forhøjelser af straffene på mere end nogle få måneder.